

Faculteit Geesteswetenschappen

Versie september 2014

VERKLARING KENNISNEMING REGELS M.B.T. PLAGIAAT

Fraude en plagiaat

Wetenschappelijke integriteit vormt de basis van het academisch bedrijf. De Universiteit Utrecht vat iedere vorm van wetenschappelijke misleiding daarom op als een zeer ernstig vergrijp. De Universiteit Utrecht verwacht dat elke student de normen en waarden inzake wetenschappelijke integriteit kent en in acht neemt.

De belangrijkste vormen van misleiding die deze integriteit aantasten zijn fraude en plagiaat. Plagiaat is het overnemen van andermans werk zonder behoorlijke verwijzing en is een vorm van fraude. Hieronder volgt nadere uitleg wat er onder fraude en plagiaat wordt verstaan en een aantal concrete voorbeelden daarvan. Let wel: dit is geen uitputtende lijst!

Bij constatering van fraude of plagiaat kan de examencommissie van de opleiding sancties opleggen. De sterkste sanctie die de examencommissie kan opleggen is het indienen van een verzoek aan het College van Bestuur om een student van de opleiding te laten verwijderen.

Plagiaat

Plagiaat is het overnemen van stukken, gedachten, redeneringen van anderen en deze laten doorgaan voor eigen werk. Je moet altijd nauwkeurig aangeven aan wie ideeën en inzichten zijn ontleend, en voortdurend bedacht zijn op het verschil tussen citeren, parafraseren en plagiëren. Niet alleen bij het gebruik van gedrukte bronnen, maar zeker ook bij het gebruik van informatie die van het internet wordt gehaald, dien je zorgvuldig te werk te gaan bij het vermelden van de informatiebronnen.

De volgende zaken worden in elk geval als plagiaat aangemerkt:

- het knippen en plakken van tekst van digitale bronnen zoals encyclopedieën of digitale tijdschriften zonder aanhalingstekens en verwijzing;
- het knippen en plakken van teksten van het internet zonder aanhalingstekens en verwijzing;
- het overnemen van gedrukt materiaal zoals boeken, tijdschriften of encyclopedieën zonder aanhalingstekens en verwijzing;
- het opnemen van een vertaling van bovengenoemde teksten zonder aanhalingstekens en verwijzing;

- het parafaseren van bovengenoemde teksten zonder (deugdelijke) verwijzing: parafaseren moeten als zodanig gemarkeerd zijn (door de tekst uitdrukkelijk te verbinden met de oorspronkelijke auteur in tekst of noot), zodat niet de indruk wordt gewekt dat het gaat om eigen gedachtengoed van de student;
- het overnemen van beeld-, geluids- of testmateriaal van anderen zonder verwijzing en zodoende laten doorgaan voor eigen werk;
- het zonder bronvermelding opnieuw inleveren van eerder door de student gemaakt eigen werk en dit laten doorgaan voor in het kader van de cursus vervaardigd oorspronkelijk werk, tenzij dit in de cursus of door de docent uitdrukkelijk is toegestaan;
- het overnemen van werk van andere studenten en dit laten doorgaan voor eigen werk. Indien dit gebeurt met toestemming van de andere student is de laatste medeplichtig aan plagiaat;
- ook wanneer in een gezamenlijk werkstuk door een van de auteurs plagiaat wordt gepleegd, zijn de andere auteurs medeplichtig aan plagiaat, indien zij hadden kunnen of moeten weten dat de ander plagiaat pleegde;
- het indienen van werkstukken die verworven zijn van een commerciële instelling (zoals een internetsite met uittreksels of papers) of die al dan niet tegen betaling door iemand anders zijn geschreven.

De plagiaatregels gelden ook voor concepten van papers of (hoofdstukken van) scripties die voor feedback aan een docent worden toegezonden, voorzover de mogelijkheid voor het insturen van concepten en het krijgen van feedback in de cursushandleiding of scriptieregeling is vermeld.

Universiteit Utrecht

In de Onderwijs- en Examenregeling (artikel 5.15) is vastgelegd wat de formele gang van zaken is als er een vermoeden van fraude/plagiaat is, en welke sancties er opgelegd kunnen worden.

Onwetendheid is geen excuus. Je bent verantwoordelijk voor je eigen gedrag. De Universiteit

Utrecht gaat ervan uit dat je weet wat fraude en plagiaat zijn. Van haar kant zorgt de Universiteit Utrecht ervoor dat je zo vroeg mogelijk in je opleiding de principes van wetenschapsbeoefening bijgebracht krijgt en op de hoogte wordt gebracht van wat de instelling als fraude en plagiaat beschouwt, zodat je weet aan welke normen je je moeten houden.

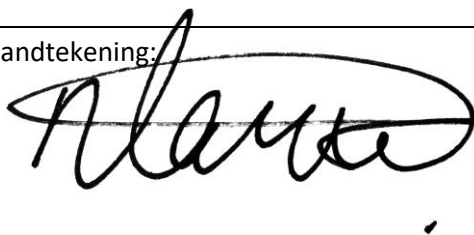
Hierbij verklaar ik bovenstaande tekst gelezen en begrepen te hebben.

Naam: Nelleke la Roi

Studentnummer: 5563992

Datum en handtekening:

7 juli 2019

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Alante', written over a horizontal line. The signature is enclosed in a rectangular box.

Dit formulier lever je bij je begeleider in als je start met je bacheloreindwerkstuk of je master scriptie.

Het niet indienen of ondertekenen van het formulier betekent overigens niet dat er geen sancties kunnen worden genomen als blijkt dat er sprake is van plagiaat in het werkstuk.

Translating the couleur locale of Elizabeth Gaskell's *North and South*

BA-thesis English Language and Culture, Utrecht University

Nelleke la Roi

5563992

Mentor: Evelyne Gouw

July 2019

Table of contents

Abstract 6

Introduction 7

Analysis 8

Translation..... 16

Bibliography..... 25

Source text..... 26

Abstract

This thesis deals with translating a dated text in such a way that the time spirit and the cultural identity of the source text remain tangible in the translated text. A chapter of Elizabeth Gaskell's novel *North and South* is translated into Dutch and analysed in four different categories as described by Christiane Nord. The finding of this thesis is that by varying between modern and old-fashioned language, and by not translating typical English names and measurements, the spirit of the text will remain largely intact.

Introduction

North and South is a novel written by Elizabeth Gaskell. The book was first published between 1854 and 1855 as a serialised work in Charles Dickens' *Household Words*. In 1855 it was published as a two-part book. As such, the story is divided in clear, separate parts that form one whole. *North and South* is set in England in the mid-nineteenth century, around the time industrialisation and the cotton-trade really took off. The book's main character, Margaret Hale, is uprooted from her quiet life in the South of England when her father leaves his position as a clergyman and decides to move the whole family to the North of England. The book focusses on the differences between North and South, really contrasting the two areas of the country. It gives the reader a good sense of what England was really like in Victorian times, which makes for a really interesting story.

The story is not the reason I chose to translate a passage from this book, however. I chose it mainly because I sought the challenge of translating a dated text into modern Dutch without losing the sense of the time period. I wanted to do this with a book that had not been translated as often as, for example, *Pride and Prejudice*. *North and South* was perfect for this, because there is only one existing Dutch translation of the book. Akkie de Jong translated the novel in 2008, but, in my opinion, did not do the story justice. The long, almost run-on sentences Elizabeth Gaskell wrote were changed into blocks of Dutch text that are hard to understand. Moreover, De Jong often translated words without looking at the context of the rest of the sentence. The resulting translation, however correct on word-to-word basis, is skewed and sometimes just plain wrong. Some examples of this will be given in the analysis below.

Analysis

Translating texts that were written a long time ago brings many kinds of problems. One of these problems is how to retain the time spirit and the cultural identity of the original text, the so-called *couleur locale*, without ending up with a text that is too old fashioned or culturally exotic. This thesis will look at several examples from chapter seven in Gaskell's *North and South* dealing with the *couleur locale*, as well as some other problems that come with translating texts written by Gaskell, and try to find an acceptable translation of the text that keeps the identity of the text intact.

Most books Gaskell wrote are set in Victorian times, the time in which Gaskell herself lived. She wrote about contemporary social problems, and had a way of writing them down as if she had been there herself. In her lifetime, this caused her to have many critics. In her article, 'When women's reputations are in male hands: Elizabeth Gaskell and the critics', Anna Walters tells that Gaskell was often criticised for her works, and that it took a long time for her to be recognised: 'The reputation that Gaskell formed in her lifetime was very different to that which she 'enjoyed' by the centenary of her birth in 1910'. She cites several critics in her article, among which is Lord David Cecil, who wrote that Gaskell was limited in her writing because of her sex and circumstances. It did not stop Gaskell from writing, however, which gave us *North and South*, a beautiful novel that gives a very vivid depiction of nineteenth century life in the middle of an industrial town.

Gaskell had a very specific writing style; she linked phrases together with commas and semicolons to create incredibly long and dense sentences. Despite their density, these sentences are still quite legible. The punctuation helps break the sentences up. When translating long English sentences into Dutch, sometimes it is better to break them up to make them less incomprehensible. The long sentences Gaskell uses, however, are really part of her writing style, so when translating *North and South*, I tried to keep the sentences intact as

much as possible. This created some challenges with Dutch syntax, for which I will give some examples below.

Along with Gaskell's typical writing style, there was also a historical challenge to the translation. In *Denken over Vertalen*, James Holmes mentions several aspects that have to be taken into account when translating a dated text (185). While his text, 'De brug bij Bommel herbouwen', is about translating poems, it is also applicable to prose. When dealing with an old text, you can choose to historicise, meaning that you translate the text by looking for historical equivalents in the target language. You can also choose to modernise, and transpose the text into a more contemporary setting by using modern words. For *North and South*, I chose to historicise my translation. I wanted to maintain the picture that Gaskell painted about two hundred years ago. Modernising the translation too much would mean losing the time-spirit, and therefore the authenticity of the story.

Holmes also talks about exoticizing or naturalising a text. Exoticizing means that you keep the English setting of the story intact, while naturalising would mean transposing the text into a Dutch context. Diederik Grit mentions in his chapter 'De vertaling van realia' that to keep the *couleur locale* of a text intact, you naturalise as little as possible. That was the aim of my translation, so I chose to exoticize as much as possible.

To cross-reverence my translation, I used the only Dutch translation that was ever made of *North and South*. As mentioned above, Akkie de Jong made that translation, and it was not a very good one. Her *Noord en Zuid* is a dry read, full of unreadable sentences and mistranslations. It felt like she had made the translation without thinking too much about it. I found myself constantly disagreeing with her choice of words, and after comparing her translation with my own, I discovered a pattern of sorts. For many of the words where I had a completely different translation, De Jong had used a correct translation for the word itself, but not within the context of the whole sentence. I have given some examples of these mis-

translations in the footnotes of my translation below. I had hoped that De Jong's translation would be of more help in making my own, but it regrettably was not.

To analyse my translation of *North and South*, I will be using the four categories described by Christiane Nord in *Denken over Vertalen*. These categories are: pragmatic translation problems, meaning differences in time, place and foreknowledge; culture specific translation problems, meaning for example differences in norms, conventions, and units of measurement; language pair translation problems, like for example the English versus the Dutch syntax; and text specific translation problems, meaning problems that are unique for the text I have translated.

Many elements of the translated text fall within the first category, pragmatic translation problems. Some of these are customs and words that I had no prior knowledge of, or that I had no Dutch knowledge of, and for which I had to do some research. One word in particular, 'flounce', took two days and three consultants to find an acceptable translation. The flounce is a long piece of fabric that is ruffled, and attached to the bottom of a long skirt as both decoration and a way to keep the expensive and delicate fabric of the overskirt clean from the dirt it could gather on the streets. It was often detachable and made of a cheaper and more durable material so that it could be washed. Trying to find one word for that without having to give that entire explanation took a lot of research. In her translation, Akkie de Jong went with the Dutch word 'strook', which is the first translation the Van Dale dictionary gives. A flounce is not just a 'strook', though. Moreover, in the complete sentence, the word 'strook' felt off, and out of place. The entire sentence in English is: 'Her dress was very plain: (...) a dark silk gown, without any trimming or flounce (...)'. De Jong gives the following translation: 'Ze was heel eenvoudig gekleed: (...) een donkere zijden japon zonder enige garnering of strook (...)'. 'Strook' is not the same as 'flounce', it just sounds like a random piece of fabric should have been attached to the dress. After much debating, I chose to go with

the old Dutch word 'volant'. Although this word is no longer in use, it does fit with the time-period that is described in the book. Readers may not know what it is, but it does not stand out so much that it will distract from the story. The curious reader may want to look it up, others will just ignore it.

The word 'flounce' was the word that gave the most trouble in the first category. Most of the other words related to clothing were much easier to translate. Gaskell gave a lot of attention to the way her characters dress. She mostly used descriptions of clothing to indicate her characters' social background and cultural standing. It is almost impossible to modernise these descriptions, especially because the difference in the way people dress according to class has become much smaller over time. Moreover, the way people dress has changed drastically over the years, and as such, a significant amount of words used to describe clothing have mostly disappeared from our every-day vocabulary.

Just like clothing, vehicles and means of transport are almost a category on their own. Most of the words regarding to vehicles and transport used by Gaskell have a direct Dutch equivalent. For example, the 'road' can be directly translated to 'weg'. The various vehicles to transport wares, however, provided an unexpected challenge. At one point, Gaskell gives a list of three vehicles, namely 'van', 'wagon', and 'truck'. In Dutch, these vehicles translate to 'wagen', 'wagen', and 'wagen' respectively. To keep this list of varying vehicles, I chose words that are slightly different in meaning, but would provide the desired diversity, namely 'wagen', 'kar', and 'voertuig'.

The biggest time related difference between England and the Netherlands is the Industrial Revolution. The scene in which Margaret and her father approach Milton is very important in the book. It is the first time Margaret really realised how different the North is from the South. When first reading the book, this scene seemed out of time to me. I was unable to feel the connection between the industrialised North and the time in which the story

plays part. When doing research for my translation, I realised that this is because in the Netherlands, the Industrial Revolution began almost a century later. While the scene itself did not pose much problems translation-wise, it feels out of place, especially in Dutch.

The last translation issues in this category are names. In his chapter in *Denken over Vertalen*, Holmes talks about differences in culture, and how the translator can choose to either exoticize or naturalise their translation (186). If the translator chooses to exoticize their translation, Diederik Grit advises to maintain the source language, especially when the translator wishes to keep the *couleur locale* intact. I wanted to keep the picture that Gaskell paints of an English town as much intact as possible, which is why I chose not to translate any street names or place names into Dutch. ‘New Street’ remains ‘New Street’, and ‘Helstone’ remains ‘Helstone’. For the same reasons, I also chose not to translate any of the proper names into Dutch.

The second category in Nord are culture specific translation problems. The most obvious cultural differences in the chapter I translated are units of measurement. De Jong chose to translate and convert the English miles into kilometres, but I decided against that. This was because of the same reasons I also chose not to translate place names. The book is about typical English lives in typically English towns, and I felt that the use of kilometres does not fit in such a story and would pull the reader out of the English world that is created by Gaskell.

Another cultural problem is the way children in that time spoke to their parents, and in general, people to each other. In English, the informal form of the second-person singular, ‘thou’, gradually disappeared around the seventeenth century, leaving ‘you’ to fill the position of both formal and informal. In Dutch, we still have and use a formal second-person singular, ‘u’. There is also a second formal second-person singular, one that is no longer in use except in biblical contexts when dealing with God, ‘gij’. Because this word typically only appears in

old books and the Bible, I ruled 'gij' out as an acceptable translation for formal 'you'. It is simply too old-fashioned, and would distract from the story. Choosing when to use the formal and when to use the informal was a puzzle, and in the end, I decided to err on the side of formality, and only use 'jij' when Margaret is addressed by one of her parents.

Nord's third category is language pair translation problems. The biggest difference between Dutch and English in this category is syntax. As mentioned above, Gaskell was incredibly fond of long sentences, often stringing multiple phrases together. The way clauses and subordinate clauses are formed and connected together, however, differs greatly between Dutch and English. The result of this is that the legible long sentences that Gaskell created tend to become incomprehensible when translated into Dutch with no breaks. Gaskell used semi-colons to divide her long sentences into more comprehensible parts, which I adopted to make the Dutch translation more easily readable. Semi-colons are not as much used in Dutch as they are in English, but as I wanted to keep Gaskell's long sentences intact as much as possible, I felt that they really could help making the text clearer.

Gaskell gives some beautiful descriptions of the world around Margaret by summing up different things that happen around her. In the scene where the Hale family finds a temporary home in Heston, Margaret describes how it feels to finally be at rest. She lists a couple of things for which she gives a short description. The scene in English flows smoothly, because the verbs are placed directly behind the thing that is described: 'The distant sea, lapping the sandy shore with measured sound (...) the great long misty sea-line touching the tender-coloured sky; the white sail of a distant boat turning silver in some pale sunbeam'. In Dutch these sentences are constantly broken by the necessity of a demonstrative pronoun: 'De zee in de verte *die* met een ritmisch geluid op de zanderige kust klotste (...) de mooie, lange, nevelige horizon *die* de zacht gekleurde lucht raakte; het witte zijl van een boot in de verte *dat*

verzilverd werd door een bleke zonnestraal'. As a result, the scene is a bit choppy than it is in English.

In sentences with auxiliaries, the main verb takes a different position in Dutch. In English, the main verb follows directly after the auxiliary. In Dutch, the main verb is positioned at the end of the sentence. This caused some sentences to change in word order. Where in English the sentence 'Thirty pounds a-year was all they could afford to give, but in Hampshire they could have met with a roomy house and pleasant garden for the money.' ends in a noun, the Dutch translation has to end in a verb: 'Ze konden zich niet meer dan dertig pond per jaar veroorloven, maar in Hampshire zouden ze voor dat geld een ruim huis met een mooie tuin kunnen huren.'

The last category of Nord is text specific translation problems. The chapter I translated only had one text specific translation problem. In an article by Marjo Stam about a lecture Cees Koster gave on intertextuality, she mentions that Koster puts intertextuality in Nord's last category. Every chapter in Gaskell's *North and South* starts with a poem. Some of them are not attributed to a poet, but the poem at the start of chapter seven is. It is written by a poet named Matthew Arnold, a contemporary of Gaskell's. This means we can speak of the presence of intertextuality in the chapter.

The poem itself did not pose a great challenge to translate. Gaskell, however, chose to change the third line of the poem. The original poem goes as follows: 'Mist clogs the sunshine. / Smoky dwarf houses / Hem me round everywhere'. The version Gaskell used is: 'Mist clogs the sunshine, / Smoky dwarf houses / Have we round on every side'. The change in the poem means that there was no Dutch translation of Arnold's poem that I could use, but that I had to translate it myself: 'Mist verhult de zonneshijn, / Rokerige dwergenhuysjes / Staen overal om ons heen'. The first two lines of my translation corresponded with the one De Jong used in her translation. The last line, however, De Jong has a different translation: 'zien

we overal rondom'. I found that the English verb 'have' would be better translated by 'staan', especially because in the first line, the mist clogs the view of the sunshine. As such, I felt that De Jong's use of 'zien' was out of place.

In conclusion, many of the problems I encountered while translating Gaskell's *North and South*, were related to the couleur locale. To avoid ending up with a text that sounds too outdated I used Dutch words that had some history, but are still largely in use in the present day. To keep the atmosphere of Victorian England intact, I exoticized the text, using miles instead of kilometres and choosing not to translate any English names into Dutch. This way, I managed to create a text that has roughly the same time-spirit and cultural identity as the original chapter written by Elizabeth Gaskell.

Translation

Hoofdstuk VII – Nieuwe taferelen en gezichten

Mist verhult de zonneshijn,

Rokerige dwergenhuisjes

Staan overal om ons heen.

Matthew Arnold

De volgende middag namen ze ongeveer twintig mijl van Noord-Milton het boemeltreintje¹ dat naar Heston leidde. Heston zelf bestond uit één lange, kronkelige straat die parallel liep met de kustlijn. Het had een eigen karakter, en verschilde net zoveel van de kleine badplaatsen in het zuiden van Engeland, als dat deze weer verschilden van de badplaatsen op het vasteland. Zoals de Schotten zeggen, alles zag er ‘doelmatiger’ uit. De plattelandswagens hadden meer ijzer en minder hout en leer aan het paardentuig; de mensen op straat hadden, hoewel ze op plezier uit waren, een bedrijvige geest. De kleuren leken grijzer – duurzamer, niet zo vrolijk en mooi. Men droeg geen werkkielen², zelfs niet de plattelandsmensen: die beperkten beweging en bleven vaak haken in machines, dus de gewoonte ze te dragen was uitgestorven. In vergelijkbare dorpen in het zuiden van Engeland had Margaret winkeliers zien lanterfantten in hun deuropening wanneer ze niet druk waren met hun zaken, genietend van de frisse lucht en het zicht op de hele straat. Hier hielden ze zichzelf bezig in de winkel als ze even geen klanten hadden, zelfs, zo stelde Margaret zich voor, met het onnodig ontrollen en heroprollen van linten. Al deze verschillen drongen zich aan haar geest op toen zij en haar moeder de volgende ochtend op zoek gingen naar onderdak.

¹ Dit woord heeft De Jong ook gebruikt. In het origineel staat hier: ‘they entered on the little branch railway’. Aangezien het hier over vervoer gaat, en niet de spoorlijn zelf, heb ik ervoor gekozen om die vertaling van haar over te nemen.

² De Jong koos hier voor het woord ‘boerenkiel’. Deze keus vond ik zelf overbodig, omdat later in de zin de boerenmensen nog eens apart worden genoemd. Daarom leek ‘werkkiel’ mij een betere vertaling.

Hun twee nachten in het hotel hadden meer gekost dan meneer Hale had voorzien en ze namen graag de eerste schone, vrolijke kamers die ze tegenkwamen en waar ze meteen in konden trekken. Daar vond Margaret voor het eerst in vele dagen rust. Die rust had ook iets dromerigs, wat het nog volmaakter en weelderiger maakte. De zee in de verte die met een ritmisch geluid op de zanderige kust klotste; dichterbij de kreten van de ezeljongens; de ongewone taferelen die als plaatjes aan haar voorbijtrokken en die ze in haar luiheid niet volledig aan haar uitgelegd wilde hebben voordat ze weer verdwenen; de wandeling naar het strand om de zeelucht in te ademen, zelfs aan het einde van november zacht en warm op die zanderige kust, de mooie, lange, nevelige horizon die de zacht gekleurde lucht raakte; het witte zijl van een boot in de verte dat verzilverd werd door een bleke zonnestraal: - het leek wel of ze haar leven zou kunnen wegdromen in zo'n luxe van mijmering waarin alleen het heden belangrijk voor haar was, omdat ze niet aan het verleden durfde te denken, of over de toekomst wenste te peinzen.

Maar de toekomst moest onder ogen worden gezien, hoe hard en kil die ook leek. Op een avond werd besloten dat Margaret en haar vader de volgende dag naar Noord-Milton zouden gaan om op zoek te gaan naar een huis. Meneer Hale had verscheidene brieven gekregen van meneer Bell en één of twee van meneer Thornton en hij wilde zich meteen erg graag vergewissen van een flink aantal bijzonderheden die betrekking hadden tot zijn positie en kans van slagen aldaar, hetgeen hij alleen kon doen in een gesprek met laatstgenoemde heer.³ Margaret wist dat ze moesten verhuizen⁴, maar ze voelde weerszin tegen het idee van een

³ Deze zin is een goed voorbeeld van de typische lange zinnen die Gaskell schrijft. Bij veel van deze zinnen is het bijna onmogelijk ze halverwege af te breken en er twee zinnen van te maken.

⁴ In het origineel staat hier: 'Margaret knew that they ought to be removing'. De Jong heeft dit vertaald met: 'Margaret wist dat ze eigenlijk weer verder moesten'. Deze vertaling heeft echter een zeer andere betekenis dan wat Gaskell bedoelde, en ik heb ervoor gekozen de vertaling van De Jong te negeren en 'verhuizen' te gebruiken.

fabrieksstad en ze geloofde dat de lucht in Heston haar moeder goeddeed dus ze had graag de tocht naar Milton uitgesteld.

Al verscheidene mijlen voordat ze Milton bereikten, zagen ze een donkere loodkleurige wolk boven de horizon hangen in de richting waar de stad lag. De wolk was des te donkerder door het contrast met het valse grijsblauw van de winterse lucht; in Heston hadden de eerste tekens van vorst zich namelijk al aangediend. Dichter bij de stad had de lucht een lichte smaak en geur van rook; wellicht toch ook meer het ontbreken van de geur van gras en kruiden dan dan de aanwezigheid van een smaak of geur. Ze werden al gauw door lange, rechte, troosteloze straten gevoerd vol regelmatig gebouwde huizen, allemaal klein en van baksteen. Hier en daar verrees er een enorme rechthoekige fabriek met veel ramen, als een kip tussen haar kuikens, zwarte ‘onparlementaire’ rook uit stotend, wat afdoende de wolk verklaarde waarvan Margaret had gedacht dat die regen voorspelde. Terwijl ze door grotere en bredere straten van het station naar het hotel reden moesten ze constant stoppen; enorme afgeladen wagens blokkeerden de niet al te brede wegen. Margaret was af en toe Londen⁵ in geweest als ze een ritje maakte met haar tante. Daar hadden de zware logge wagens echter gevarieerd geleken in hun toepassing en doel; hier vervoerde elke wagen, elke kar en elk voertuig katoen, hetzij in ruwe vorm in zakken, hetzij in gewoven vorm als rollen stof. Mensen verdrongen elkaar op de voetpaden, de meeste van hen goed gekleed wat betreft materiaal, maar met een nonchalante slordigheid die Margaret zo anders leek dan de armoedige, versleten netheid van een vergelijkbare klasse in Londen.

‘New Street,’ zei meneer Hale, ‘Dit is volgens mij de hoofdstraat van Milton. Bell heeft het er vaak met mij over gehad. Het verbreden van deze straat van een laan naar een grote doorgaande weg, dertig jaar geleden, heeft ervoor gezorgd dat zijn bezit zo in waarde is

⁵ Gaskell heeft het hier over ‘the city’. In hoofdstuk 1 van het boek woont Margaret bij haar tante in Londen, dus ik heb ervoor gekozen om dit te vertalen met ‘Londen’.

gestegen. De fabriek van meneer Thornton zal hier niet ver vanaf zijn, want hij is meneer Bells huurder. Maar ik denk dat hij vanuit dit pakhuis begonnen is.’

‘Waar is ons hotel, papa?’

‘Aan het einde van deze straat, geloof ik. Zullen we lunchen voor- of nadat we naar de huizen hebben gekeken die we in de Milton Times hebben gemarkeerd?’

‘O, laten we eerst ons werk doen.’

‘Goed dan. Dan zal ik alleen even kijken of er een kaartje of een brief voor mij is van meneer Thornton, want hij had me beloofd mij te berichten als hij iets hoorde over deze huizen. Daarna zullen we gaan. We zullen de koets aanhouden; dat zal veiliger zijn dan dat we verdwalen en vervolgens vanmiddag onze trein missen.’

Er waren geen brieven voor hem, dus gingen ze op huizenjacht. Ze konden zich niet meer dan dertig pond per jaar veroorloven, maar in Hampshire zouden ze voor dat geld een ruim huis met een mooie tuin kunnen huren. Hier leek zelfs de nodige accommodatie van twee zitkamers en vier slaapkamers onhaalbaar. Ze werkten hun lijst af en wezen elk huis af dat ze bezochten. Toen keken ze elkaar ontstemd aan.

‘We moeten teruggaan naar het tweede, denk ik. Dat ene in Crampton, noemen ze de voorstad niet zo? Die had drie zitkamers; weet u nog hoe we gelachen hebben om dat aantal in vergelijking met de drie slaapkamers? Maar ik heb het allemaal uitgedacht. De voorkamer beneden zal uw studeerkamer en de eetkamer worden (arme papa!), want u weet dat we afgesproken hebben dat mama een zo vrolijk mogelijke zitkamer moet krijgen. En die voorkamer boven met het afschuwelijke blauw met roze behang en de zware kroonlijsten had echt een prachtig uitzicht over de vlakten, met een grote bocht van de rivier of het kanaal of wat het ook is daar beneden. Dan kan ik het slaapkamertje achter nemen, in die uitbouw⁶

⁶ Gaskell schrijft hier: ‘in that projection at the head of the first flight of stairs’. De Jong vertaalde dit met: ‘in dat uitspringende deel bovenaan de eerste trap’. ‘Uitstekende deel’ was beter geweest, aangezien ‘uitspringend’ niet bij de beschrijving van een gebouw past, en meer

bovenaan de eerste trap – boven de keuken weet u wel – en u en mama nemen dan de kamer achter de salon en die kast onder het dak zal een goede kleedkamer voor u zijn.’

‘Maar Dixon dan? En het meisje dat onze hulp zal worden?’

‘O, wacht eens even. Ik ben overweldigd door de ontdekking van mijn eigen talent voor organisatie. Dixon zal – even kijken, net wist ik het nog – de zitkamer achter krijgen. Ik denk dat ze die wel mooi zal vinden, want ze moppert zo vaak over de trappen in Heston; en het meisje zal de schuine zolderkamer boven die van u en mama krijgen. Is dat geen goed idee?’

‘Ik denk het wel. Maar het behang. Wat een smaak! Om zo’n huis zo te overladen met kleur en zulke zware kroonlijsten!’

‘Maakt u niet druk, papa! U kunt vast wel de huurbaas overhalen een of twee kamers opnieuw te behangen – de salon en uw slaapkamer – want mama zal daar het meeste zijn; en uw boekenplanken zullen een groot deel van dat opzichtige patroon in de eetkamer verbergen.’

‘Dus je denkt dat dat het beste is? Want als dat zo is, kan ik maar beter meteen langsgaan bij deze meneer Donkin naar wie deze advertentie me verwijst. Ik zal jou terugbrengen naar het hotel, waar je de lunch kunt bestellen en kunt uitrusten en tegen de tijd dat die klaarstaat, zal ik terug zijn. Ik hoop dat het me lukt nieuw behang te krijgen.’

Margaret hoopte dat ook, hoewel ze niets zei. Ze was nooit eerder echt in aanraking gekomen met een smaak die meer houdt van versiering, hoe lelijk ook, dan van de eenvoud en onopvallendheid die van zichzelf het geraamte van sierlijkheid⁷ vormen.

Haar vader begeleidde haar door de ingang van het hotel en liet haar beneden aan de trap achter om naar het adres te gaan van de huurbaas van het huis dat ze hadden gekozen.

betrekking heeft op iets dat in het oog valt. Ik heb ervoor gekozen om ‘uitbouw’ te gebruiken, omdat dit een woord is dat vaker wordt gebruikt bij de beschrijving van een huis.

⁷ De Jong koos hier voor de vertaling: ‘het kader van elegance’. ‘Framework’ is echter in dit geval niet een kader dat alles omrandt, maar een geraamte waaraan alles wordt opgehangen. Daarom heb ik voor de vertaling ‘geraamte’ gekozen.

Net toen Margaret haar hand op de deur van hun zitkamer had gelegd, werd ze benaderd⁸ door een vluchtige bediende.

‘Neemt u mij niet kwalijk, mejuffrouw. Die heer was zo snel weg dat ik geen tijd had het hem te vertellen. Meneer Thornton kwam hier vlak nadat u weg was gegaan en aangezien ik begrepen had uit de woorden van die heer dat u over een uur wel terug zou zijn, heb ik dat doorgegeven en toen kwam hij ongeveer vijf minuten geleden terug en zei dat hij op meneer Hale zou wachten. Hij is nu op uw kamer, mejuffrouw.’

‘Dank u wel. Mijn vader zal snel weer terug zijn en dan kunt u het hem vertellen.’

Margaret opende de deur en ging naar binnen met de directe, onbevreesde, waardige houding die ze gewoonlijk aannam. Ze voelde zich niet opgelaten⁹; daarvoor had ze teveel in goed gezelschap verkeer. Hier was iemand die was gekomen om zaken te bespreken met haar vader en omdat hij iemand was die gediensig bleek, was ze geneigd hem met een grote mate van beleefdheid te behandelen.

Meneer Thornton was veel verbaasder en uit het veld geslagen dan zij was. In plaats van een rustige geestelijke van middelbare leeftijd, kwam er een jongedame binnen met oprechte waardigheid, - een jongedame die veel verschilde van de dames die hij gewoonlijk ontmoette. Haar kleding was zeer eenvoudig; een strakke strooien bonnet van het beste materiaal en de beste vorm, afgezet met wit lint; een donkere zijden jurk zonder enige garnering¹⁰ of volant,

⁸ In de originele tekst staat hier: ‘She was followed by a quick-stepping waiter.’ Ik heb ervoor gekozen dit niet te vertalen met ‘gevolgd’, maar met ‘benaderd’ omdat Margaret stilstaat en niet in beweging is. ‘Follow’ in het Engels kan letterlijk ‘gevolgd’ betekenen, met de bijbehorende beweging, maar ook ‘er achteraan komen’. Deze laatste vertaling had ik kunnen gebruiken, maar dat voelde als een dreigende actie, terwijl ‘benaderen’ wat neutraler is.

⁹ Gaskell schreef hier: ‘She felt no awkwardness’. De Jong koos voor ‘ze voelde zich niet met de situatie verlegen’. Voor mijn gevoel heeft die vertaling meer betrekking op hoe vaak Margaret zoiets heeft meegemaakt dan op hoe ze zich voelt. Daarom heb ik gekozen voor: ‘ze voelde zich niet opgelaten’, omdat dat wel betrekking heeft op hoe ze zich voelt.

¹⁰ Het oorspronkelijke woord hier gebruikt was ‘trimming’. Dit woord heeft meerdere betekenissen, die zowel op voedsel als op kleding betrekking hebben. Hoewel ‘garnering’ nog

een grote Indische omslagdoek die om haar heen hing in lange zware plooiën en die ze droeg zoals een keizerin haar gewaden draagt. Hij begreep niet wie ze was toen hij haar eenvoudige, eerlijke en vrijmoedige blik ontmoette die toonde dat zijn aanwezigheid volstrekt geen invloed had op het mooie gelaat en geen blos van verrassing op het bleke ivoor van de houdtevoorschijn bracht. Hij had gehoord dat meneer Hale een dochter had, maar hij had gedacht dat ze een klein meisje was.

‘Meneer Thornton, geloof ik,’ zei Margaret na een korte pauze waarin zijn niet-parate woorden absent bleven.

‘Alstublieft, ga zitten. Mijn vader heeft me nog geen minuut geleden naar de deur gebracht, maar helaas is hem niet verteld dat u hier bent, en hij is weer weggegaan om het één en ander af te handelen. Maar hij zal snel weer terugkomen. Het spijt me dat u twee keer moest langskomen.’

Meneer Thornton was gewoon zelf gezag uit te oefenen, maar het leek alsof ze meteen een hogere positie aannam. Vlak voordat zij verscheen, begon hij net ongeduldig te worden door dit tijdsverlies op een marktdag, maar nu ging hij op haar verzoek kalm in een stoel zitten.

Weet u waar meneer Hale naartoe is gegaan? Misschien zou ik hem kunnen vinden.’

‘Hij is naar een zekere meneer Donkin in Canute Street gegaan. Hij is de huurbaas van het huis dat mijn vader wil huren in Crampton.’

Meneer Thornton kende het huis. Hij had de advertentie gezien en had het huis bezichtigd in overeenstemming met het verzoek van meneer Bell meneer Hale naar zijn beste vermogen te helpen; en ook geprikkeld door zijn eigen interesse voor het geval van een geestelijke die zijn onderhoud¹¹ had opgegeven onder omstandigheden als die van meneer Hale. Meneer

steeds klinkt als een takje groen, vond ik dat het in dit geval het beste paste, zeker in combinatie met het woord ‘volant’.

¹¹ Het Engelse woord dat Gaskell hier gebruikt is ‘living’. Dit woord kan ook vertaald worden met ‘predikantsplaats’, wat De Jong ook gedaan heeft. Naar mijn mening betekent ‘living’ in dit geval echter meer dan alleen ‘predikantsplaats’, omdat ook het huis en het hele leven in

Thornton had gedacht dat het huis in Crampton precies voldeed, maar nu hij Margaret zag met haar voorname manier van bewegen en kijken, begon hij schaamte te voelen bij zijn verbeelding dat het huis perfect zou zijn voor de Hales, ondanks een zekere vulgariteit van het huis die hem was opgevallen toen hij het bekeek.

Margaret kon het niet helpen hoe ze eruitzag, maar de korte opgetrokken bovenlip, de ronde, volle, opgeheven kin, de manier waarop ze haar hoofd hield, haar bewegingen vol zachte vrouwelijke uitdaging, gaven vreemden altijd de indruk van hooghartigheid. Ze was nu moe en had veel liever gezwegen en de rust genoten die haar vader voor haar in gedachten had gehad; maar natuurlijk was ze het zichzelf verplicht hoffelijk te blijven en van tijd tot tijd iets beleefds te zeggen tegen deze vreemde die er, dat moet gezegd worden, niet al te gepoetst en gladgestreken uitzag na zijn ruwe ontmoeting met de straten en menigten van Milton. Ze wenste dat hij weg zou gaan, zoals hij zojuist had aangegeven, in plaats van daar te blijven zitten en al haar opmerkingen te beantwoorden met korte zinnestelsels. Ze had haar omslagdoek afgedaan en over de rug van haar stoel gehangen. Ze zat tegenover hem met haar gezicht naar het raam¹²; haar volle schoonheid viel hem op; haar ronde, blanke, soepele hals die oprees uit het volle doch sierlijke figuur; haar lippen die zo lichtelijk bewogen als ze sprak en de koude serene uitdrukking van haar gezicht niet verbraken door enige variatie van die ene prachtige, hooghartige boog; haar ogen met hun zachte glans die in de zijne keken met kalme, meisjesachtige onbevangenheid. Nog voordat hun gesprek voorbij was zei hij tegen zichzelf dat ze hem niet aanstond; op die manier probeerde hij zich in te dekken tegen dat vernederende gevoel dat, terwijl hij haar zag met een bewondering die hij niet kon onderdrukken, zij naar hem keek met trotse onverschilligheid, en hem zag, dacht hij, voor wat

Helstone wordt opgegeven. Daarom heb ik ervoor gekozen om het met 'onderhoud' te vertalen.

¹² Gaskell zegt hier 'she sat facing him and facing the light'. Ik heb ervoor gekozen dit met 'het raam' te vertalen in plaats van met 'het licht', omdat ik een fysiekere vertaling wilde. Door de bron van het licht te gebruiken in plaats van het licht zelf, wordt hetgeen waar Margaret naar kijkt iets tastbaarder.

hij, zoals hij zichzelf in zijn geprikkelde staat voorhield, ook werkelijk was – een grote ruige kerel zonder enige gratie of verfijning. Haar kalme, koele houding legde hij uit als verachting en dat stond zijn hart zo tegen dat hij bijna geneigd was op te staan en weg te gaan en zich niet meer in te laten met deze Hales en hun hooghartigheid.

Net toen Margaret haar laatste gespreksonderwerp had uitgeput – al zou het niet eens een gesprek genoemd moeten worden met zo weinig en zulke korte uitspraken, - kwam haar vader binnen en won meneer Thorntons goede mening over hun familie terug met zijn plezierige, nobele hoffelijkheid van excuseren.

Meneer Hale en zijn gast hadden veel te bespreken wat betreft hun gezamenlijke vriend, meneer Bell, en Margaret ging naar het raam om te proberen zich meer vertrouwd te maken met de vreemde aanblik van de straat, blij dat haar aandeel in het vermaken van het bezoek voorbij was. Ze raakte zo verdiept in het kijken naar wat er allemaal gebeurde buiten, dat ze bijna haar vader niet hoorde toen hij wat tegen haar zei, en hij zichzelf moest herhalen:

‘Margaret! De huurbaas houdt vol dat hij dat afschuwelijke behang mooi vindt en ik ben bang dat het op de muur zal moeten blijven.’

‘O jeetje, wat spijt me dat!’ antwoorde ze, en begon meteen te bedenken hoe ze in ieder geval een deel ervan zouden kunnen bedekken met enkele van haar schetsen, maar liet dat idee ten slotte varen, omdat het de zaak waarschijnlijk alleen maar erger zou maken.

Bibliography

Gaskell, Elizabeth. *Noord en Zuid*. Vert. Akkie de Jong. Hilversum: Just Publishers, 2006.

Gaskell, Elizabeth. *North and South*. London: Penguin, 1995.

Grit, Diederik. "De vertaling van realia." Naaijkens, Ton, et al. *Denken over Vertalen*. Nijmegen: Uitgeverij Vantilt, 2010. 189-196.

Holmes, James S. "De brug bij Bommel herbouwen." Naaijkens, Ton, et al. *Denken over Vertalen*. Nijmegen: Uitgeverij Vantilt, 2010. 183-188.

Nord, Christiane. "Tekstanalyse en de moeilijkheidsgraad van een vertaling." Naaijkens, Ton, et al. *Denken over vertalen*. Nijmegen: Uitgeverij Vantilt, 2010. 145-153.

Stam, Marjo. *Intertekstualiteit en vertalen*. 16 maart 2012. Web. 7 juli 2019.

<<http://www.boekvertalers.nl/2012/03/16/intertekstualiteit-en-vertalen/>>.

Walters, Anna. "When women's reputations are in male hands: Elizabeth Gaskell and the critics." *Women's Studies International Quarterly* 1980. Vol. 3: pp. 405-413. Web. 7 juli 2019.

Source text

Chapter VII

*Mist clogs the sunshine,**Smoky dwarf houses**Have we round on every side.*

Matthew Arnold

The next afternoon, about twenty miles from Milton-Northern, they entered on the little branch railway that led to Heston. Heston itself was one long straggling street, running parallel to the seashore. It had a character of its own, as different from the little bathing-places in the south of England as they again from those of the continent. To use a Scotch word, every thing looked more 'purposelike.' The country carts had more iron, and less wood and leather about the horse-gear; the people in the streets, although on pleasure bent, had yet a busy mind. The colours looked grayer – more enduring, not so gay and pretty. There were no smock-frocks, even among the country folk; they retarded motion, and were apt to catch on machinery, and so the habit of wearing them had died out. In such towns in the south of England, Margaret had seen the shopmen, when not employed in their business, lounging a little at their doors, enjoying the fresh air, and the look up and down the street. Here, if they had any leisure from customers, they made themselves business in the shop – even, Margaret fancied, to the unnecessary unrolling and re-rolling of ribbons. All these differences struck upon her mind, as she and her mother went out next morning to look for lodgings.

Their two nights at hotels had cost more than Mr Hale had anticipated, and they were glad to take the first clean, cheerful rooms they met with that were at liberty to receive them. There, for the first time for many days, did Margaret feel at rest. There was a dreaminess in the rest, too, which made it still more perfect and luxurious to repose in. The distant sea, lapping the sandy shore with measured sound; the nearer cries of the donkey-boys; the

unusual scenes moving before her like pictures, which she cared not in her laziness to have fully explained before they passed away; the stroll down to the beach to breathe the sea-air, soft and warm on that sandy shore even to the end of November; the great long misty sea-line touching the tender-coloured sky; the white sail of a distant boat turning silver in some pale sunbeam: - it seemed as if she could dream her live away in such luxury of pensiveness, in which she made her present all in all, from not daring to think of the past, or wishing to contemplate the future.

But the future must be met, however stern and iron it be. One evening it was arranged that Margaret and her father should go the next day to Milton-Northern, and look out for a house. Mr Hale had received several letters from Mr Bell, and one or two from Mr Thornton, and he was anxious to ascertain at once a good many particulars respecting his position and chances of success there, which he could only do by an interview with the latter gentleman. Margaret knew that they ought to be removing; but she had a repugnance to the idea of a manufacturing town, and believed that her mother was receiving benefit from Heston air, so she would willingly have deferred the expedition to Milton.

For several miles before they reached Milton, they saw a deep lead-coloured cloud hanging over the horizon in the direction in which it lay. It was all the darker from contrast with the pale gray-blue of the wintry sky; for in Heston there had been the earliest sign of frost. Nearer to the town, the air had a faint taste and smell of smoke; perhaps, after all, more a loss of fragrance of grass and herbage than any positive taste or smell. Quick they were whirled over long, straight, hopeless streets of regularly-built houses, all small and of brick. Here and there a great oblong many-windowed factory stood up, like a hen among her chickens, puffing out black 'unparliamentary' smoke, and sufficiently accounting for the cloud which Margaret had taken to foretell rain. As they drove through the larger and wider streets, from the station to the hotel, they had to stop constantly; great loaded luries blocked up the not over-wide

thoroughfares. Margaret had now and then been into the city in her drives with her aunt. But there the heavy lumbering vehicles seemed various in their purposes and intent; here every van, every wagon and truck, bore cotton, either in the raw shape in bags, or the woven shape in bales of calico. People thronged the footpaths, most of them well-dressed as regarded the material, but with a slovenly looseness which struck Margaret as different from the shabby, threadbare smartness of a similar class in London.

‘New Street,’ said Mr Hale. ‘This, I believe, is the principal street in Milton. Bell has often spoken to me about it. It was the opening of this street from a lane into a great thoroughfare, thirty years ago, which has caused his property to rise so much in value. Mr Thornton’s mill must be somewhere not very far off, for he is Mr Bell’s tenant. But I fancy he dates from his warehouse.’

‘Where is our hotel, papa?’

‘Close to the end of this street, I believe. Shall we have lunch before or after we have looked at the houses we marked in the Milton Times?’

‘Oh, let us get our work done first.’

‘Very well. Then I will only see if there is any note or letter for me from Mr Thornton, who said he would let me know anything he might hear about these houses, and then we will set off. We will keep the cab; it will be safer than losing ourselves, and being too late for the train this afternoon.’

There were no letters awaiting him. They set out on their house-hunting. Thirty pounds a-year was all they could afford to give, but in Hampshire they could have met with a roomy house and pleasant garden for the money. Here, even the necessary accommodation of two sitting-rooms and four bedrooms seemed unattainable. They went through their list, rejecting each as they visited it. Then they looked at each other in dismay.

‘We must go back to the second, I think. That one, - in Crampton, don’t they call the suburb? There were three sitting-rooms; don’t you remember how we laughed at the number compared with the three bed-rooms? But I have planned it all. The front room down-stairs is to be your study and our dining-room (poor papa!), for, you know, we settled mamma is to have as cheerful a sitting-room as we can get; and that front room up-stairs, with the atrocious blue and pink paper and heavy cornice, had really a pretty view over the plain, with a great bend of river, or canal, or whatever it is, down below. Then I could have the little bed-room behind, in that projection at the head of the first flight of stairs – over the kitchen, you know – and you and mamma the room behind the drawing-room, and that closet in the roof will make you a splendid dressing-room.’

‘But Dixon, and the girl we are to have to help?’

‘Oh, wait a minute. I am overpowered by the discovery of my own genius for management. Dixon is to have – let me see, I had it once – the back sitting-room. I think she will like that. She grumbles so much about the stairs at Heston; and the girl is to have that sloping attic over your room and mamma’s. Won’t that do?’

‘I dare say it will. But the papers. What taste! and the overloading such a house with colour and such heavy cornices!’

‘Never mind, papa! Surely, you can charm the landlord into re-papering one or two of the rooms – the drawing-room and your bed-room – for mamma will come most in contact with them; and your bookshelves will hide a great deal of that gaudy pattern in the dining-room.’

‘Then you think it the best? If so, I had better go at once and call on this Mr Donkin, to whom the advertisement refers me. I will take you back to the hotel, where you can order lunch, and rest, and by the time it is ready, I shall be with you. I hope I shall be able to get new papers.’

Margaret hoped so too, though she said nothing. She had never come fairly in contact with the taste that loves ornament, however bad, more than the plainness and simplicity which are of themselves the framework of elegance.

Her father took her through the entrance of the hotel, and leaving her at the foot of the staircase, went to the address of the landlord of the house they had fixed upon. Just as Margaret had her hand on the door of their sitting-room, she was followed by a quick-stepping waiter;

‘I beg your pardon, ma’am. The gentleman was gone so quickly, I had no time to tell him. Mr Thornton called almost directly after you left; and, as I understood from what the gentleman said, you would be back in an hour, I told him so, and he came again about five minutes ago, and said he would wait for Mr Hale. He is in your room now, ma’am.’

‘Thank you. My father will return soon, and then you can tell him.’

Margaret opened the door and went in with the straight, fearless, dignified presence habitual to her. She felt no awkwardness; she had too much the habits of society for that. Here was a person come on business to her father; and, as he was one who had shown himself obliging, she was disposed to treat him with a full measure of civility. Mr Thornton was a good deal more surprised and discomfited than she. Instead of a quiet, middle-aged clergyman, - a young lady came forward with frank dignity, - a young lady of a different type to most of those he was in the habit of seeing. Her dress was very plain: a close straw bonnet of the best material and shape, trimmed with white ribbon; a dark silk gown, without any trimming or flounce, a large Indian shawl, which hung about her in long heavy folds, and which she wore as an empress wears her drapery. He did not understand who she was, as he caught the simple, straight, unabashed look, which showed that his being there was of no concern to the beautiful countenance, and called up no flush of surprise to the pale ivory of

the complexion. He had heard that Mr Hale had a daughter, but he had imagined that she was a little girl.

‘Mr Thornton, I believe!’ said Margaret, after a half-instant’s pause, during which his unready words would not come. ‘Will you sit down. My father brought me to the door, not a minute ago, but unfortunately he was not told that you were here, and he has gone away on some business. But he will come back almost directly. I am sorry you have had the trouble of calling twice.’

Mr Thornton was in habits of authority himself, but she seemed to assume some kind of rule over him at once. He had been getting impatient at the loss of his time on a market-day, the moment before she appeared, yet now he calmly took a seat at her bidding.

‘Do you know where it is that Mr Hale has gone to? Perhaps I might be able to find him.’

‘He has gone to a Mr Donkin’s in Canute Street. He is the landlord of the house my father wishes to take in Crampton.’

Mr Thornton knew the house. He had seen the advertisement, and been to look at it, in compliance with a request of Mr Bell’s that he would assist Mr Hale to the best of his power: and also instigated by his own interest in the case of a clergyman who had given up his living under circumstances such as those of Mr Hale. Mr Thornton had thought that the house in Crampton was really just the thing; but now that he saw Margaret, with her superb ways of moving and looking, he began to feel ashamed of having imagined that it would do very well for the Hales, in spite of a certain vulgarity in it which had struck him at the time of his looking it over.

Margaret could not help her looks; but the short curled upper lip, the round, massive up-turned chin, the manner of carrying her head, her movements, full of a soft feminine defiance, always gave strangers the impression of haughtiness. She was tired now, and would rather have remained silent, and taken the rest her father had planned for her; but, of course, she

owed it to herself to be a gentlewoman, and to speak courteously from time to time to this stranger; not over-brushed, nor over polished, it must be confessed, after his rough encounter with Milton streets and crowds. She wished that he would go, as he had once spoken of doing, instead of sitting there, answering with curt sentences all the remarks she made. She had taken off her shawl, and hung it over the back of her chair. She sat facing him and facing the light; her full beauty met his eye; her round white flexile throat rising out of the full, yet lithe figure; her lips, moving so slightly as she spoke, not breaking the cold serene look of her face with any variation from the one lovely haughty curve; her eyes, with their soft gloom, meeting his with quiet maiden freedom. He almost said to himself that he did not like her, before their conversation ended; he tried so to compensate himself for the mortified feeling, that while he looked upon her with an admiration he could not repress, she looked at him with proud indifference, taking him, he thought, for what, in his irritation, he told himself he was n- a great rough fellow, with not a grace or a refinement about him. Her quiet coldness of demeanour he interpreted into contemptuousness, and resented it in his heart to the pitch of almost inclining him to get up and go away, and have nothing more to do with these Hales, and their superciliousness.

Just as Margaret had exhausted her last subject of conversation – and yet conversation that could hardly be called which consisted of so few and such short speeches – her father came in, and with his pleasant gentlemanly courteousness of apology, reinstated his name and family in Mr Thornton's good opinion.

Mr Hale and his visitor had a good deal to say respecting their mutual friend, Mr Bell; and Margaret, glad that her part of entertaining the visitor was over, went to the window to try and make herself more familiar with the strange aspect of the street. She got so much absorbed in watching what was going on outside that she hardly heard her father when he spoke to her, and he had to repeat what he said:

‘Margaret! the landlord will persist in admiring that hideous paper, and I am afraid we must let it remain.’

‘O dear! I am sorry!’ she replied, and began to turn over in her mind the possibility of hiding part of it, at least, but some of her sketches, but gave up the idea at last, as likely only to make bad worse.